

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :
Για την Ελλάδα Δρ. 10.- Για το Έξω-
τερικό Δρ. 10
10 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ : στα κισόκια της Πλατείας
Συντάγματος, Όμοιοις, Υπουργείου Ο
κονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Ο
φθαλματρείο) Σταθμού Υπουργείου Σιδηρο-
δρομίου (Όμόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή
(Πλατεία Στουρνάρα, Έξαρχεια) και στο
βιβλιοπωλείο «Έστιας» Γ. Κολάου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά
κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΞΕΝΟΙ ΑΝΤΙΑΔΑΟΙ

ΔΑΝΤΗΣ

(Victor Hugo)

Είδα ένα βράδι κάποιον που διάβαινε απ' τη στρατα,
Μακριά χλαμίδα έφάργε σαν ύπατος Ρωμαίος,
Και φαίνονταν κατάμαυρος στη λάμψη την ούρνια.
Διαδίνοντας, σταμάτησε και κάρφωσε σ'ε μένα
Τα μάτια του, που λάμπανε, τόσο βαθιά, και ήταν
"Αγρια, και μουπε: "Ημουνα σ'ε χρόνια περασμένα,
"Ένα βουνό υπέρψηλο, γέμιζα τον αέρα"
Τη φυλακή μου σύντριψα, ψυχή τυφή ακόμα,
Κ' ένα σκαλί ανέβηκα στης υπαρχης τή σκάλα,
Κ' έγιναι δέντρο με βιωμούς, παπαδες με θυμιάζαν,
Και θόρυβους παρξένους σκορπούσα στον άγέρα.
Λιοντάρι έπειτα έγιναι, λιοντάρι, άνιεριδόμου
Στην έρμηιά, στη σκοτεινή νυχτιά βροντομιλούσα
Και τώρα είμ' ένας άνθρωπος: κ' ε με φωνάζουν Δάντην."

ΛΕΞΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο ΤΥΠΟΣ

του Βόλου δημοσίεψε τέκλουθα στο φύλλο της 29
του Σεπτεμβρι :

«Πληροφορούμεθα εκ θετικής πηγής το ακόλουθον χα-
ρακτηριστικόν επεισόδιον του Διαδόχου μας
Είς εκ των παρουσιασθέντων εν Λαρίσσει, πρὸ τῆς
Α. Β. Υ., ήθέλησε να μεταχειρισθῆ εν τῇ ομιλίᾳ του
την καθαρεύουσαν, ἀλλ' ἐδυσκολεύετο ὁ ἄνθρωπος. Τὴν
δυσκολίαν ταύτην ἀντιλήψθεῖς ὁ Διάδοχος τῷ λέγει :

— Μίλα σ'ε παρακαλῶ τῇ γλώσσᾳ μας.
Κατόπιν τῆς τοιαύτης ἐνθαρρύνσεως ὁ παρουσιασθεὶς
ἤρχισε νὰ μεταχειρισθῆ τὴν καθομιλουμένην, εἰς τοι-
αύτην δὲ διετέθη ἡ συνδιάλεξις ὁλόκληρος».

Θυμάμαστε πὼς κάτι παρόμοιο ἐτύθη ἔλλοτε
καὶ μετὰ τὸ Βασιλεῖ μας, στὴ Θεσσαλία κι αὐτό. Ὁ
σιδηρόδρομος ποῦφανε τὴν Α. Μ. στὴ Λάρισα,
σταμάτησε στὸ Γκερλιῆ. Ὅλ' οἱ ὑπάλληλοι εἶχανε
μαζωχτεῖ στὸ σταθμὸ νὰ χαιρετήσουν τὴν Α. Μ.
κι ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ, σὲ δάσκαλος ποῦ ἦτανε,
ἀρχίησε νὰ τὸν προσφωνεῖ στὴν καθαρεύουσα.

— Τῇ γλώσσᾳ σου ! Τῇ γλώσσᾳ σου, κύρ
Δάσκαλε ! τοῦ λέει ὁ Βασιλεῖς, γελῶντας.

Κι ὁ δάσκαλος ποῦ δὲν κατάλαβε πὼς ἡ Α. Μ.
τοῦλεγε νὰ μιλήσει ἀπλά, στὴ γλώσσᾳ του, ἀνοίγει
σὰν πηγάδα τὸ στόμα του καὶ κρεμάει μιὰ πήχη
τῇ γλώσσᾳ του ὄξω.

Φανταζόμαστε πιά τὰ γέλια τῆς Α. Μ. καὶ
τῶν ἄλλωνῶνε.

Η ΕΣΤΙΑ

της περασμένης Κυριακής μας ἀποκάλυψε μ' έναν
πίνακα αναλυτικώτατο, πὼς ἓνα κοριτσάκι ὀχτῶ
χρονῶνε ποῦ πηγαινε στὴν Δ' τάξη τοῦ Δημοτι-
κοῦ πλήρως φόρο βιβλιοκαπηλείου, Δρ. 31,95 γιὰ
βιβλία, χάρτες, τετράδια κλπ.

Ἄν ἀραιοῦσαμε ἀπὸ τὸν λογαριασμὸ αὐτὸ τῆ
σάκκα, Δρ. 5, καὶ τὸ μπαξίσι θυρωροῦ καὶ ὑπερέ-
τοιαι, Δρ. 3, πάλι μένουν Δρ. 23,95 γιὰ νάγορα-
στεῖ τὸ λιθάνι γιὰ θυμιάτισμα τῶν σαφῶν νομοθετῶν
ποῦ ἐφτιάζαν τὸ νόμο τῶν διδασκαλικῶν βιβλίων—τὴν
πιὸ πιχαμερῆ κι ἀσυνείδητη φορολογία ποῦ φορτώθη-
κε στὴ ράχη του ὁ λαός.

Ὅσοι δὲν ἔχετε παιδιά γιὰ νὰ τῆνε νοιώσετε
μπάτε μέσα σ' ἓνα βιβλιοκαπηλεῖο αὐτές τίς μέρες
κοι θὰ φρίξετε. Ὑπάρχει ὅμως μιὰ δικαιολογία γιὰ
τοὺς ὑπεύθυνους τῆς κακομοιριάς αὐτῆς. Ἄφου εἰσα-
στε τόσο ἡλίθιοι —μποροῦν νὰ μᾶς ποῦνε — καὶ
στρέγγετε αὐτὸ τὸ ἡλίθιο εκπαιδευτικὸ στημα ποῦ ἀ-
ποστραβῶνει τὰ παιδιά σας, σὰς ἀξίζει νὰ πληρώ-
νετε καὶ φόρο θαρῶ. Καὶ τὸ ἀρμεγμὰ λοιπὸν ποῦ
γίνεται στίς τσέπες σας μετὰ ἀντιδιδασχικά δι-
βλία, εἶνε ἓ φόρος τῆς κουταμάρας σας !

Αὐτὸ ἀπάνου κάτου, ἀλλὰ μ' ἄλλα λόγια, εἶπε
κι ὁ βιβλιοκαπηλὸς ἐκεῖνος στοὺς «Καιρούς», ποῦ
βγήκε μετὰ τὸ ψευτόνομα «Πέλεκυς» νὰ χτυπήσει τὴν
«Ἐστία» γιὰ ὅτι δημοσίεψε.

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

του Καμπύση ἔγινε τὴν περασμένη Κυριακὴ «ἐν
στενῷ φιλολογικῷ κύκλῳ». Κακὸ αὐτὸ, ὄχι βέβαια
γιὰ τὴ μνήμη τοῦ Καμπύση, ποὺ καὶ κανένας νὰ
μὴ πήγαινε στὸ μνημόσυνο του πάντα τιμημένη
θάμνε, μὰ γιὰ τοὺς λογίους μας ποῦ δὲν κατα-
λαβαίνουνε πὼς σ'ε μερικὲς ἐξαιρετικὲς περιστάσεις
ἔχουν ὑποχρέωση νὰ φανερώουνε στὸν κόσμον πὼς
ὑπάρχουνε.

Οἱ λίγοι ξένοι ἀπὸ τὸν κύκλον μας ποῦ βρεθή-
κανε προχτὲς στὸ Νεκροταφεῖο καὶ ποῦ ρωτῶντας
μάθανε πὼς τὸ μνημεῖο ἀνῆκε σ'ε λόγιο, θὰ πιστέ-
ψανε πὼς λόγιοι στὴν Ἀθήνα δὲν ὑπάρχουνε, γιὰτὶ
ἀλλιῶτικα ἔπρεπε ὅλοι τους νὰ μαζωχτοῦνε τριγύρω
στὸ μνημεῖο τοῦ Καμπύση, ἀδιάφορο ἂν παραδε-
χόντουσαν ἢ ὄχι τὴν ἀξία του, ἀφου πρώτη φορὰ
τιμιοῦνται ἔτσι ἐπισήμως, νὰ ποῦμε, τὰ γράμματα,
ὅσο κι ἂν γιὰ τὴν τιμὴ αὐτῆ μονάχα ὁ ἄσθετος
πόνος τῆς δόλιας μάννας του ἐργάστηκε.

Θὰ ποῦμε καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα. Ὁ Καμπύσης,
σὰν ζῶσε, εἶχε φίλους στίς ἐφημερίδες, σ'ε μιὰ δὺς
μάλιστα εἶχε καὶ συνεργάτες. Καὶ ὅμως ἐξὸν ἀπὸ
τὸ «Ν. Ἄστου» ποῦ δημοσίεψε δὺς τρία λόγια κι
ἀπὸ τὸν κ. Π. Ζητουσιώτη ποῦ δημοσίεψε στὸ
«Ἄστου» ἓνα πολὺ καλὸ ἀρθρον, ὅλες οἱ ἄλλες ἐφη-
μερίδες τοιμουδιά.

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΣ

ὑπουργός τῶν Οικονομικῶν νὰ μὴν ἀργήσει γιὰ ὄ-
νομα τοῦ Θεοῦ, νὰ μᾶς τόνε χειροτονήσει ἐθνικὸ
εὐεργέτη τον κ. Τσαγγάρη. Γιὰ τέτοιο ἀξίωμα ἔχει
βάσει ὑψηλότητητα ὁ ἄνθρωπος κ' ἡ «Ἀκρόπολις»
μάλιστα τοῦ δημοσίεψε στὸ πανηγυρικὸ τῆς φύλλο
γιὰ τὸ στόλο, τὴν εἰκόνα του μετὰ ὄρακο καὶ με
παράσημο.

Δεῖξαμε καὶ στ'ἄλλο φύλλο πὼς ὀφτηνὰ προμῆ-
θει ζητᾷε ὁ ὑποψήφιος ἐθνικὸς εὐεργέτης. Ἐκατὸν
εἰκοσι χιλιάδες δραχμὲς μονάχα ἂν τὰ πουλήσει
ὅλα τὰ λαχέρια, καὶ πρέπει νὰ τὰ πουλήσει ὅλα,
κατὰ τὴν «Ἀκρόπολις», ὁ Τσαγγάρης γιὰτὶ θάνα
τρομερὴν πρῆροδοσία νὰ δοθοῦν καὶ σ' ἄλλουνε λα-
χεῖα γιὰ πούλημα.

Χασομέρια λοιπὸν σ'ε τέτια ἐθνικὴ ἐπιχείρηση δὲν
ἐπιτρέπουνται κι ὁ κ. Καλογεροπούλος πρέπει
νὰ προσέει καλά νὰ μὴ φέρει καμιά δυσκολία σ'
ἐναν συμπολίτη μας ποῦ τοῦ βάλθηκε σάνει καὶ
καλὰ νὰ γίνε ἐθνικὸς εὐεργέτης.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

[ΤΟ ΠΡΩΤΟ]

ΘΥΡΗΣ Ο ΒΟΣΚΟΣ Κ' ΕΝΑΣ ΓΙΔΑΡΗΣ

Θύρης: "Αχ, πόσο γλυκὰ μᾶς ψάλλει καὶ ἐ-
κείνος ὁ πέφρος κοπιὰ στίς πηγές, καλέ μου Γιδάρη!
"Αχ, πόσο, πόσο καὶ σὺ γλυκὰ φουῶς τῇ φλογέρα
σου ! Σοῦ πρέπει, ἀλήθεια, τὸ δεύτερο βραβεῖον ὕ-
στερα ἀπὸ τὸν Πάνα γιὰ τοῦτο. Καὶ ἂν πάρη ἐκεῖνος
στεφανοκέρατον τράγο βραβεῖο, ἀξίζει σὺ νὰ πάρης
μιὰ γίδα διαλεχτή. Καὶ ἂν πάλε ἐκεῖνος θελήση νὰ
πάρη τῇ γίδα, σ'ε σένα θὰ πέση βραβεῖο ἢ βετούλα. —
τὸ ξέρεις δὰ πόσο εἶναι τρυφερό, γαλατερό τῆς βε-
τούλας τὸ κρέας.

Γιδάρης: Εἶναι πολὺ γλυκύτερο, ἀγαπημένε
μου βοσκέ, πολὺ γλυκύτερο εἶναι τὸ τραγοῦδι σου,
ἀπὸ τὸ ναουριστὸ νεράκι ἐκεῖνερα, ποῦ κρεμάζει
ψηλὰ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸ βράχον καὶ πέφτει. Ἄν λοιπὸν
οἱ Μοῦσες πάρουν τὴν προβατῖνα δῶρο, σὺ θὰ πά-
ρης βραβεῖο τὸ μανάρι τὸ βυζανιάμερο. Κι, ἂν πάλι
τοὺς ἀρέση νὰ πάρουν ἐκεῖνες τὸ μανάρι, σὺ θὰ πά-
ρης τὴν προβατῖνα δεύτερος.

Θύρης: Θὰ θελήσης λοιπὸν, μὰ τίς Νύμφες
τίς πετάμορφες, καλέ μου Γιδάρη, θὰ θελήσης νὰ
πᾶς νὰ γόρης σ' ἐκεῖνο τὸ ἀπόκοιμνο ἐκεῖνερα τὸ
βουναλάκι ποῦναι μυρῖκες φτωχωμένες, νὰ μοῦ φυ-
σῆξης τὴν καλὴ τῇ φλογέρα σου; Ὅσο γὰρ τίς γίδες
σου στὸ ἀναμεταξὺ, ἐγὼ τίς βόσκω.

Γιδάρης: Δὲ μᾶς εἶναι βολετὸ, βοσκέ μου ἀ-
γαπημένε, νὰ παίζουμε ἐμεῖς τῇ φλογέρα τὸ καταμε-
σήμερο. Τὸ Γέρο-Πάνα μας, μᾶς πρέπει νὰ σεβόμα-
στε καὶ τὸ θυμὸ του νὰ φοβόμαστε. Καὶ ξέρεις ὅτι

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΤΑ ΣΑΡΑΒΑΛΑ

ἀρχισαν πάλι νὰ κουνιοῦνται καὶ νὰ φοβερί-
ζουνε πὼς θὰ μᾶς ἐρθουνε κατακέφαλα. Ἄπ'
τὸ Θεὸ νὰ τὸ βρεῖ ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ποῦ-
δωσε τὸ παράσημο στὸν κ. Πῶπ καὶ τὸν ἀ-
νάγκασε ἔτσι νὰ δεῖξει κι αὐτὸς πὼς εἶναι
φιλόλογος καὶ νανοίξει στὴν ἐφημερίδα του
συζήτηση ἂν ἔχουμε ἢ ἂν δὲν ἔχουμε ποι-
τάδες σήμερα. Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία φταίει,
γιὰτὶ αὐτὴ ἀνάγκασε τὸ Βλάχο, τὸ Μι-
στριώτη καὶ τὰλλα φιλολογικὰ σαραβάλα,
ποῦ θὰ κουνηθοῦνε σήμερα αὔριο, νὰ μιλή-
σουνε γιὰ φιλολογία.

Φιλολογία καὶ ποίηση δὲν ἔχουμε, εἶπαν
δὺς τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς. Χαρὰ στὴ μετριοφρο-
σύνη τους. Ἐχάσε ὁ κ. Βλάχος πὼς ἐπλού-
τισε τὰ ἑλληνικὰ γράμματα μετὰ τόσα ποιήμα-
τά του, καὶ ἔξχασε ὁ Μιστριώτης πὼς τόσες
φορὲς ἔβγαλε τὸν φιλολογικὸ κόρακα σ'ε δια-
γωνισμοὺς, σ'ε συλλόγους, σ'ε συλλαλητήρια,
ἔχχασαν οἱ Ἱερεμίδες αὐτοὶ πὼς προχτὲς ἀ-
κόμα βραβεύτηκε στὸν Λασσάνειο ὁ Κουρού-
της καὶ τυπωθήκανε στὴ Βιβλιοθήκη τοῦ
Μαρασλῆ τὰ ποιήματα τοῦ Πανᾶ :

Ἴσως ὅμως νὰ μὴν εἶναι καὶ ψεῦτες οἱ
ἄνθρωποι. Νᾶναι μονάχα εὐσυνείδητοι. Καὶ
σὰν εὐσυνείδητοι ποῦ εἶναι νὰ τὸ βλέπουνε,
νὰ τὸ πιστεύουνε καὶ νὰ μὴ ντρέπουνται νὰ τὸ
φωνάζουνε, πὼς ὅσο λόγο τους τὰ σαραβάλα,
δὲν γκρεμίζουνται καὶ δὲν τραβιοῦνται ἀπὸ
τὴ μέση, οὔτε ἡ φιλολογία, οὔτε ἡ ποίηση μπο-
ροῦν νὰ νασάνουν καὶ νὰ δεῖξουν πὼς ὑπάρ-
χουνε.

Γιὰ νὰ δοῦμε ἂν ἔχουμε ποίηση πρέπει
πρῶτα κι ἀρχῆς νὰ γκρεμιστεῖ συθέμελα τὸ
φιλολογικὸ Γερροκειμίδ, καὶ νὰ πάψουν νὰ
κουνιοῦνται τὰ σαραβάλα. Μὰ ὁ παρασημο-
φορημένος δημοσιογράφος τῶν «Ἀθηνῶν» καὶ
οἱ ὀμόμοι αὐτοῦ δὲν τὸ θέλουν αὐτό. Δὲν
τοὺς συμφέρει. Τὰ περιποιοῦνται τὰ σαραβά-
λα, τὰ βαστοῦνε νὰ μὴ πέσουν, γιὰτὶ πίσω
ἀπὸ τὰ σαραβάλα μπορούνε καὶ χοροπηθᾶνε
κι αὐτοὶ καὶ περνοῦνε γιὰ κάτι.